

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

INFECȚIA CU VIRUSUL WEST NILE

În Europa ultimelor decenii, au fost semnalate din ce în ce mai multe cazuri de îmbolnăvire a omului și animalelor, produse în urma contactului cu virusuri considerate caracteristice altor continente (Africa, Asia), responsabile pentru transmiterea acestora fiind paraziți din grupul țânțarilor sau căpușelor. Din categoria acestor boli „exotice”, face parte și infecția produsă de virusul West Nile.

Ce este infecția cu virusul West Nile?

Infecția cu virusul West Nile este o **boală** care evoluează în mod predominant ca o meningo-encefalită, transmiterea acesteia realizându-se prin înțepatura țânțarilor (cunoscuți drept **vectori transmițători** ai virusului). Boala afectează în mod deosebit **păsările domestice și sălbatice** precum și câteva specii de mamifere, dintre care cele mai

expuse sunt **ecvideele (caii) și oamenii**.

Datorită faptului că este o boală comună omului și animalelor, infecția cu virusul West Nile este încadrată în grupul **zoonozelor**.

Implicarea unui virus în transmiterea bolii la om a fost demonstrată în anul 1937, în districtul West Nile din **Uganda (Africa)**, în urma testării unor probe de sânge recoltate de la o pacientă care prezenta sindrom febril.

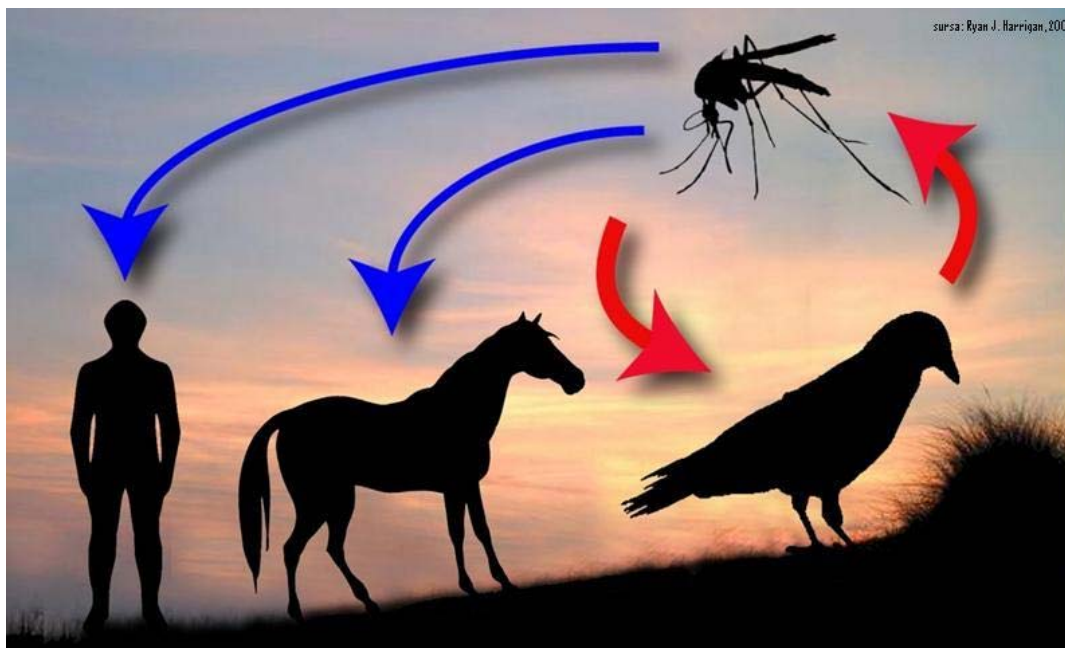
La animale boala a fost diagnosticată pentru prima dată în 1956 în Egipt (la cai).

Este important de remarcat situația întâlnită în America de Nord, unde virusul a fost semnalat pentru prima dată în 1999, în prezent boala întâlnindu-se pe întreg continentul nord american (termenul

folosit în acest caz fiind de **boală endemică** – permanentă într-un anumit teritoriu).

În anul 1996, **România** s-a confruntat cu cea mai mare epidemie de meningită West Nile din Europa. Începând cu anul 1997, autoritățile sanitare au implementat un sistem de supraveghere al acestei infecții astfel că toate cazurile de meningită sunt strict monitorizate de medici.

Cum se transmite boala?

Virusul West Nile se transmite la animale și om prin **înțepătura de țânțar**. Condiția pentru ca un țânțar să devină vector, este ca acesta să se hrănească cu sânge provenit de la **un animal deja infectat**, deoarece virusul la animale, în faza de început a bolii, se regăsește în sistemul circulator. Odată pătruns în sistemul digestiv, virusul va fi multiplicat de celule, localizându-se în final în glandele salivare ale țânțarului. În acest stadiu vectorul devine capabil de a transmite boala dacă se va hrăni pe un animal receptiv (sensibil) sănătos.

Din cercetările efectuate până în prezent s-a constatat că **păsările sunt singurele animale în sângele cărora virusul se găsește în cantități suficient de mari pentru ca țânțarul să se infecteze**. Sângele cailor și al omului reprezintă de asemenea un mediu propice pentru multiplicarea agentului infecțios, însă cantitatea de virus circulantă nu este suficient de mare și astfel, prin hrănire, țânțarul nu se infectează.

Boala este astfel menținută în natură prin repetarea unui ciclu de contaminări reciproce între țânțar și diversele specii de păsări domestice și sălbatice de pe teritoriul unei localități sau a unui județ. Ocazional, când în ciclu intervin țânțari care se pot hrăni atât pe păsări

cât și pe mamifere, pot apărea și cazuri de îmbolnăvire la om sau cai. Trebuie subliniat faptul că **păsările migratoare** au un rol determinant în introducerea bolii în teritorii unde nu a mai fost semnalată.

Care sunt simptomele bolii?

Virusul are afinitate pentru celulele nervoase din creier, măduva spinării, nervi etc. Manifestările clinice diferă la om față de animale.

La om simptomele cele mai des întâlnite sunt: febră (38° - 40°C), dureri de cap, gât, mușchi și articulații, lipsa poftei de mâncare, greață, conjunctivită. Pot apărea chiar diaree sau semne respiratorii. **Simptomele sunt asemănătoare cu cele ale gripei sezoniere.** În anumite cazuri (1 din 150 de persoane infectate) boala poate evolua spre forme mai grave cum ar fi encefalită, meningită, meningo-encefalită sau chiar poliomielită. Categoriile cele mai afectate sunt copiii și persoanele în vârstă.

La cai boala evoluează **în general asimptomatic**. Totuși, aproximativ 1 din 10 cai infectați pot prezenta semne care demonstrează afectarea funcțiilor măduvei spinării și a creierului: pierderi de echilibru, instabilitate, pareze, paralizii, abatere care alternează cu accese de agresivitate, reacție exagerată la zgomote, lumină, mișcări necontrolate etc. Mortalitatea poate ajunge până la 40 - 60% din caii afectați.

Păsările reacționează **variabil** la infecția West Nile. Unele specii nu prezintă nici un semn caracteristic, pe când altele manifestă variate simptome cum ar fi: abatere, scăderi în greutate, pene zbârlite, incapacitate de a zbura, capul lăsat pe spate, tulburări de echilibru în mers, mișcări de „pedalare” ale picioarelor. În mod obișnuit, moartea survine la 25 - 40% din păsări în 24 de ore de la apariția semnelor nervoase.

Importanța economică și pentru sănătatea publică

Din punct de vedere economic, până în prezent, în România, infecția cu virusul West Nile nu a avut un impact deosebit asupra efectivelor de animale, tocmai datorită rezistenței naturale față de

această infecție a cailor și a păsărilor din ordinul Anseriformes și Galliformes (păsările de curte).

Luând însă în considerare potențialul pericol pe care îl reprezintă această boală pentru om, devine foarte importantă monitorizarea stării de sănătate a

animalelor, activitate în care ar trebui implicate (alături de autoritățile veterinare) și persoanele fizice sau juridice care au în proprietate cai sau păsări. În acest sens, în legislația sanitară veterinară referitoare la programele naționale de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, se prevede **responsabilitatea proprietarului de a anunța medicul veterinar de circumscripție sau medicul veterinar zonal atunci când animalele din proprietate (cai sau păsări) prezintă simptome care ar putea sugera infecția cu virusul West Nile. Este de asemenea important ca orice cetățean care observă cadavre de păsări, păsări care se deplasează cu dificultate, nu pot zbura sau stau nemiscate pe sol, să informeze telefonic medicul veterinar de pe raza localității respective.**

Informațiile primite de la populație ajută medicii veterinari și umani în adoptarea rapidă a măsurilor necesare pentru reducerea posibilității de apariție a unui eventual focar de boală.

Mijloacele de prevenire a bolii

Având în vedere că boala se transmite prin înțepăturile de țânțari, măsurile de prevenire a bolii la animale vor fi axate pe **eliminarea condițiilor propice de dezvoltare a vectorului:**

- schimbarea regulată a apei folosită pentru adăpare;
- acoperirea adăpătorilor pe durata zilei (dacă animalele sunt folosite la muncă sau sunt la pășunat) dar și pe timpul nopții, după

adăpare;

- îndepărtarea acumulărilor de apă temporare din interiorul sau din jurul fermei sau casei (rezultate în urma ploilor de vară).

Pentru prevenirea transmiterii bolii la om, măsurile obișnuite de îndepărtare a țânțarilor din interiorul locuințelor se dovedesc a fi cele mai eficiente:

- montarea plaselor de țânțari la ferestre;
- utilizarea substanțelor chimice repelente disponibile în comerț;
- folosirea pantalonilor lungi și a hainelor cu mânecă lungă după lăsarea serii.